

sten havde nemlig ønsket Oplysninger om nogle Staalskinners Vægtforhold, og for at faa et Paaskud til at komme igen havde han ladet, som om han tilfældigvis ikke havde de derhenhørende Tabeller hos sig.

Som ventet førte Obersten igen Talen hen paa Pers Projekt og søgte at faa at vide, hvilke Børsmænd og Pengeinstituter der stod bag det. Hr. Delft lod i første Øjeblik ganske uforstaaende. Saa rystede han smilende paa Hovedet og sagde:

„Ach, dette Sideniuske Amfibium — mener Obersten. Jeg har ingen Tillid til den ganske Historie. Det er et Dødfoster.“

„Hvadbehager! ... De stod her igaar og fortalte, at Foretagendet var sikret. De vidste det ganske bestemt, sagde De.“

„Jeg beder Hr. Obersten erindre, at jeg sagde i p e k u n i æ r Henseende sikret. Jeg tilføjede udtrykkeligt, at man manglede Statens nødvendige Billigelse af Planen. Og den erholdes aldrig.“

„Hvorfor ikke? Naar Pengene virkelig kan skaffes tilveje, hvad skulde saa egentlig bevæge Staten til at modsætte sig Foretagendet?“

Hr. Delft stod med optrukne Skuldre og vred sig som i Undseelse.

„Hr. Obersten forstaar mig vist nok — uden Ord.“

„Hvad nu? De er dog en Satan til Hemmelighedskræmmer! Hvad mener De?“

Hr. Delft tav og drejede vedblivende Hovedet forlegent fra den ene Side til den anden. Han lignede virkelig i dette Øjeblik ganske en afrettet Abe.

„Men saa tal dog, Menneske!“ raabte Obersten.

„Na, jeg mener, Hr. Oberst, ... Regeringen t ø r ikke ... det er Sagen.“

„Tør? For hvem? Jeg forstaar ikke et Muk!“

„Jeg vil ikke opholde Hr. Obersten længer. Jeg tillader mig at anbefale mig — —“

„Snak! Nu skal De tale fra Leveren, Delft! Hvorfor mener De, Staten skulde afholde sig fra at give sit Samtykke, dersom Pengene kan skaffes — og Planen ellers var sund og god?“